

бледозелената кордела. Женитѣ не можеха да повѣрватъ, че може да съществува такава чудна любовъ.

— Жираръ е самъ трубадуръ — каза Агнеса — той е пѣвецъ и поетъ.

Съ радостни викове всички наскочаха, заобиколиха рицаря и го помолиха да имъ попѣе нѣщо. Отначало той поиска да отклони молбата имъ, заяви, че е уморенъ отъ дългия пътъ, че гърлото го наболява, че не носи лютнята си...

Но, все пакъ, му донесоха лютня и го накараха да пѣе. Жираръ приглади коситѣ си, изпи чаша вино, опита струнитѣ и се усмихна. Бѣше леко зачервенъ.

— Пѣсенъта на кръстоносцитѣ ли?

— Да! Да! Пѣсенъта на кръстоносцитѣ! — извикаха всички въодушевено.

Той помълча малко и почна:

Outremer en la Terre Sainte
Les rois Païens souuent vendent

— — — — —

се издигнаха тихитѣ и печални звуци на пѣсенъта, която постепенно зазвуча все по-огъмщо и по-бойко, пълна съ закана за мѣстъ къмъ жестокитѣ невѣрници, които сквернятъ гроба Господень.

Pour Iherusalem chalengier
E pour la Honte Dieu vengier . . .

Очитѣ на рицаря блестѣха, хубавитѣ му ноздри тръпнѣха въ порива на благороденъ и справедливъ гнѣвъ.

— Попѣйте ни нѣкоя пѣсень за обичъ, — помоли младиятъ войвода Тодоръ.

Жираръ въздъхна. Настрои лютнята, склони лице надъ нея. Перчемъ руса коса падна възъ заруменѣлото му чело. Дивни звуци се разсипаха изъ затихналата стая.

Aais tôt se leva
Bonjour ait qui mon coeur a
Beau se vêtit et para.
Dessous l'aulnoie
Bonjour ait qui mon coeur a
N'est avec moi . . .

✓ Beau ✓

Га